DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)
5. juli 1988 *

I sag 291/86,

angående en anmodning, som Finanzgericht Düsseldorf i medfør af EØF-Traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

Central-Import Münster GmbH & Co. KG, Münster,

mod

Hauptzollamt Münster,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af artikel 2 i Kommissionens forordning nr. 2742/82 af 13. oktober 1982 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af tørrede druer (EFT L 290, s. 28) og fortolkningen af visse bestemmelser dels i Rådets forordning nr. 516/77 af 14. marts 1977 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager (EFT L 73, s. 1), dels i Rådets forordning nr. 521/77 af 14. marts 1977 (EFT L 73, s. 28) om nærmere fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser vedrørende beskyttelsesforanstaltninger for denne sektor,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden O. Due, dommerne T. Koopmans, K. Bahlmann, C. Kakouris og T. F. O'Higgins,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

under henvisning til de indlæg, der er indgivet af:

— sagsøgeren i hovedsagen, Central-Import Münster GmbH & Co. KG ved advokat D. Ehle,

* Processprog: Tysk.

— regeringen for Den Hellenske Republik ved K. Stavropoulos, F. Spathopoulos og M. Tsotsanis, juridiske konsulenter for henholdsvis Udenrigsministeriet, Ministeriet for Nationaløkonomi og Landbrugsministeriet, som befuldmægtigede,

— Rådet for De Europæiske Fællesskaber ved A. Brautigam, ekspeditionssekretær ved Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, under skriftvekslingen,

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved D. Booss, juridisk konsulent ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som befuldmægtiget, bistået under den mundtlige forhandling af D. Barry som ekspert,

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 18. november 1987,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 8. marts 1988,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 13. oktober 1986, indgået til Domstolen den 24. november 1986, har Finanzgericht Düsseldorf i medfør af EØF-Traktatens artikel 177 forelagt fem spørgsmål vedrørende gyldigheden af artikel 2 i Kommissionens forordning nr. 2742/82 af 13. oktober 1982 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af tørrede druer (EFT L 290, s. 28) og fortolkningen af visse bestemmelser dels i Rådets forordning nr. 516/77 af 14. marts 1977 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager (EFT L 73, s. 1), dels i Rådets forordning nr. 521/77 af 14. marts 1977 om nærmere fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser vedrørende beskyttelsesforanstaltninger for produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager (EFT L 73, s. 28).

2 Disse spørgsmål er rejst under en retssag mellem firmaet Central-Import Münster GmbH & Co. KG, Münster, som importerer tørrede druer fra tredjelande, og Hauptzollamt Münster vedrørende tilbagebetaling af udligningsafgifter ved indførsel af tørrede druer, som dette firma har måttet betale i medfør af fællesskabsforordningerne.

3 I henhold til artikel 14 i ovennævnte rådsforordning nr. 516/77 kan der træffes passende forholdsregler for samhandelen med tredjelande, såfremt markedet for et eller flere af de af forordningen omfattede produkter på grund af indførsel eller udførsel trues af alvorlige forstyrrelser, der kan bringe målene i Traktatens artikel 39 i fare.

4 Gennemførelsesbestemmelserne til den nævnte artikel findes i Rådets forordning nr. 521/77, hvis artikel 2, litra b) og c), fastsætter de foranstaltninger, som kan træffes, når den omhandlede situation foreligger, nemlig fastsættelse af en minimumspris, som indførslen kan undergives, således at den skal foretages til en pris, der er mindst lig med minimumsprisen, samt helt eller delvis suspension af indførslen eller udførslen.

5 Kommissionens ovennævnte forordning nr. 2742/82 udstedt med hjemmel i artikel 14, stk. 2, i Rådets forordning nr. 516/77 har i artikel 2 for det i sagen omhandlede produkt fastsat en minimumspris og en udligningsafgift »hvis minimumsprisen ikke overholdes«.

6 Det fremgår af sagens akter, at sagsøgeren i hovedsagen den 20. februar og 9. april 1984 fra Tyrkiet indførte tre partier sultana-rosiner og hver gang angav en købspris, som lå over den minimumspris, som var fastsat for indførsel i medfør af fællesskabsforordningen. Da toldmyndighederne efterfølgende erfarede, at den effektive købspris for de pågældende indførsler lå under minimumsprisen for indførsel, opkrævede de i henhold til artikel 2 i forordning nr. 2742/82 udligningsafgifter til et beløb af 20 164,70 DM. Da opkrævningen af disse afgifter efter sagsøgerens opfattelse var ulovlig, anlagde sagsøgeren sag ved Finanzgericht Düsseldorf med henblik på tilbagebetaling heraf.

7 Ved denne ret gjorde sagsøgeren gældende, at de bestemmelser, på grundlag af hvilke udligningsafgifterne er opkrævet, ikke var tilstrækkelig bestemte eller overskred den tildelte bemyndigelse, at beregningsmetoden for minimumsimportprisen ikke var tilstrækkeligt begrundet, og at artikel 2 i forordning nr. 2742/82 derfor var ugyldig.

8 Finanzgericht Düsseldorf har på denne baggrund udsat sagen og anmodet Domstolen om at udtale sig om gyldigheden af nævnte forordning, idet den har fremdraget visse sider af dette problem i følgende spørgsmål:

»1) Er den i artikel 14 i forordning (EØF) nr. 516/77, jfr. artiklerne 1 og 2 i forordning (EØF) nr. 521/77, indeholdte bemyndigelse tilstrækkelig bestemt, og fastlægger den de væsentlige kriterier for Kommissionens beskyttelsesforanstaltninger, jfr. forordning nr. 2742/82?

2) Subsidiært, skal begrebet 'på grund af indførsel' i artikel 14 i forordning (EØF) nr. 516/77 og i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 521/77 fortolkes således, at indførsler fra tredjelande på det tidspunkt, da forordning (EØF) nr. 2186/83 blev udstedt og tillige på det tidspunkt, da sagsøgerens indførsler fandt sted, skulle være den væsentligste årsag til forstyrrelsen?

3) Mere subsidiært, skal artikel 2, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 521/77, jfr. artiklerne 13 og 14 i forordning (EØF) nr. 516/77 og EØF-Traktatens artikel 155 fortolkes således, at Kommissionen ikke var berettiget til at opkræve udligningsafgift i de tilfælde, hvor prisen for den foretagne import var lavere end de fastsatte minimumsimportpriser?

4) Mere subsidiært, skal artikel 2, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 521/77, jfr. artiklerne 13 og 14 i forordning (EØF) nr. 516/77 fortolkes således, at Kommissionen ikke er berettiget til at fastsætte udligningsafgifterne skønsmæssigt, således at disse overstiger forskellen imellem minimumsprisen og importprisen?

5) Mest subsidiært, er den i artikel 2 i forordning (EØF) nr. 2742/82 fastsatte minimumspris ulovlig, fordi den ikke er beregnet på grundlag af objektive kriterier og fordi den ikke er begrundet?«

9 Vedrørende hovedsagens faktiske omstændigheder, fællesskabsreglerne og de indlæg, der er afgivet for Domstolen, henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

10 Det bemærkes, at det femte spørgsmål, der drejer sig om, hvorvidt fastsættelsen af minimumsprisen er gyldig, nedenfor behandles før det tredje spørgsmål, som angår det efterfølgende problem om udligningsafgiften.

Første spørgsmål

11 I det første spørgsmål rejser den nationale ret problemet om gyldigheden af forordning nr. 2742/82 under henvisning til en første mangel, idet den spørger, om bestemmelserne i artikel 14 i forordning nr. 516/77, jfr. artiklerne 1 og 2 i forordning nr. 521/77 indeholder en bemyndigelse, som er tilstrækkelig præcis til, at Kommissionen kan træffe beskyttelsesforanstaltninger ved indførslen af tørrede druer.

12 Sagsøgeren i hovedsagen har i denne forbindelse gjort gældende, at artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 516/77 meget generelt bemyndiger Rådet til at træffe beskyttelsesforanstaltninger. Rådet burde derfor selv have udstedt disse foranstaltninger og var i hvert fald ved delegation af denne kompetence til Kommissionen forpligtet til forud og meget præcist at fastsætte de betingelser, hvorunder Kommissionen kunne udøve kompetencen. I dette tilfælde har Rådet imidlertid i sin forordning nr. 521/77 næppe fastsat gennemførelsesbestemmelserne for beskyttelsesforanstaltningerne mindre generelt end i ovennævnte artikel 14, stk. 1. På denne baggrund

finder sagsøgeren i hovedsagen, at ingen af de i det første spørgsmål nævnte bestemmelser indeholder en gyldig bemyndigelse for Kommissionens udstedelse af beskyttelsesforanstaltninger ved indførslen af tørrede druer.

13 Det bemærkes for det første, at gennemførelsesbestemmelserne til grundforordningerne kan udstedes enten af Rådet selv eller af Kommissionen med hjemmel i en bemyndigelse i overensstemmelse med artikel 155 (jfr. dom af 17. december 1970, Köster, 25/70, Sml. s. 1161). For at en sådan bemyndigelse er gyldig, skal den være tilstrækkelig præcis i den forstand, at Rådet klart må angive grænserne for den kompetence, det overfører til Kommissionen. I denne sag skal det derfor undersøges, om artiklerne 1 og 2 i forordning nr. 521/77 sammenholdt med artikel 14 i forordning nr. 516/77 på tilstrækkelig vis har afgrænset den kompetence, der overdrages Kommissionen.

14 Hertil bemærkes, at artikel 14 i forordning nr. 516/77 i stk. 1 præciserer, at: a) der kan træffes beskyttelsesforanstaltninger, hvis der foreligger en alvorlig forstyrrelse af markedet eller trussel herom på grund af indførsel eller udførsel, og b) disse foranstaltninger skal ophæves, så snart den situation, som har givet anledning til indførelse, er ophørt. I øvrigt fastsætter artikel 1 i forordning nr. 521/77 kriterierne for bedømmelsen af, om fællesmarkedet er ramt af eller truet af en forstyrrelse, medens artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 521/77 opregner en række beskyttelsesforanstaltninger, som kan træffes til imødegåelsen af en sådan situation. Endelig bestemmes det i samme artikels stk. 2, at »beskyttelsesforanstaltningerne kun kan træffes i det omfang og for den varighed, som er strengt nødvendigt«.

15 Disse bestemmelser har således fastlagt de situationer, hvori der kan træffes beskyttelsesforanstaltninger, kriterierne for bedømmelsen af om en sådan situation foreligger, samt arten og varigheden af de foranstaltninger, der skal træffes. Herved afgrænses tilstrækkelig præcist den kompetence, som overdrages til Kommissionen.

16 Det fremgår heraf, at gyldigheden af forordning nr. 2742/82 ikke er påvirket af mangler i hjemmelen, eftersom artikel 14 i forordning nr. 516/77, jfr. artiklerne 1 og 2 i forordning nr. 521/77 indeholder en tilstrækkelig præcis bemyndigelse til, at Kommissionen kan træffe beskyttelsesforanstaltninger ved indførslen af tørrede druer.

Andet spørgsmål

17 Den nationale rets andet spørgsmål er, om sætningsleddet »på grund af indførsel« i artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 516/77 samt i artikel 1 i forordning nr. 521/77 skal fortolkes således, at indførsler fra tredjelande skal være den væsentlige årsag til forstyrrelsen af fællesmarkedet, for at beskyttelsesforanstaltninger kan iværksættes. Dette spørgsmål må forstås således, at der rejses tvivl om gyldigheden af forordning nr. 2742/82, hvorved beskyttelsesforanstaltningerne blev indført, i den på tidspunktet for de omtvistede indførsler gældende affattelse, som fremgår af Kommissionens forordning nr. 2186/83 af 29. juli 1983 om ændring af forordning nr. 2742/82 (EFT L 210, s. 11), fordi indførslerne fra tredjelande da ikke var den væsentlige årsag til forstyrrelsen af fællesmarkedet. Forordning nr. 2742/82 blev nemlig erstattet af forordning nr. 2186/83 med mindre væsentlige ændringer, som er uden betydning i denne sag.

18 Sagsøgeren i hovedsagen finder, at indførslerne skal være hovedårsagen til forstyrrelsen af fællesmarkedet uanset andre årsager. Formålet med beskyttelsesforanstaltninger, den retlige sammenhæng med andre regler af denne art samt Kommissionens praksis taler til støtte for denne fortolkning.

19 Kommissionen har derimod gjort gældende, at en varig forstyrrelse af markedet sjældent kun har en årsag. Det er derfor tilstrækkeligt til, at der kan træffes beskyttelsesforanstaltninger, at indførslerne er en blandt andre årsager til forstyrrelsen.

20 Det bemærkes hertil, at artikel 14 i forordning nr. 516/77 og artikel 1 i forordning nr. 521/77 ikke udelukker muligheden for, at en alvorlig forstyrrelse eller trussel om en sådan forstyrrelse kan skyldes en række forskellige årsager såvel inden for som uden for fællesmarkedet. Disse bestemmelser opstiller blot den regel, at beskyttelsesforanstaltninger kan træffes i det omfang forstyrrelsen af markedet kan tilskrives indførslerne, uden at det er nødvendigt at undersøge, om indførslerne er hovedårsagen til forstyrrelsen eller ej.

21 Det fremgår heraf, at indførslerne skal være en af de faktorer, som har fremkaldt forstyrrelsen, men ikke nødvendigvis hovedårsagen.

22 På denne baggrund opstår spørgsmålet, om indførslerne i denne sag faktisk var en af de faktorer, som fremkaldte den forstyrrelse af fællesmarkedet for tørrede druer, som var anledning til udstedelsen af forordning nr. 2742/82.

23 Sagsøgeren i hovedsagen har herved anført, at forstyrrelsen af det fælles marked for tørrede druer ikke beroede på indførslerne. Sagsøgeren har for det første anført, at den konstatering, der er anført i første og tredje betragtning til forordning nr. 2742/82 og ifølge hvilken priserne på importerede tørrede druer lå under prisen inden for Fællesskabet, ikke er korrekt. Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at beskyttelsesforanstaltningerne er truffet for alle tørrede druer bortset fra de såkaldte »korender«, dvs. for rosiner, mørke sultana-rosiner, lyse usvovlede sultana-rosiner og lyse svovlede sultana-rosiner, skønt kun de sidstnævnte produceres i Fællesskabet. Da de importerede sultana-rosiner ligeledes er lyse, men usvovlede, og ikke er et produkt, der kan substituere lyse svovlede sultana-rosiner, kunne der ikke foreligge nogen alvorlig forstyrrelse af markedet for lyse svovlede sultana-rosiner i Fællesskabet.

24 Kommissionen har derimod gjort gældende, at den var nødt til at træffe beskyttelsesforanstaltninger, fordi stigningen i indførslerne fra tredjelande, som skete til priser under fællesskabsprisen, alvorligt forstyrrede fællesmarkedet. Denne forstyrrelse blev fjernet gennem de i henhold til forordning nr. 2742/82 trufne foranstaltninger, hvilket blev bevist ved, at Fællesskabets overskudslager forsvandt.

25 Kommissionens anbringende på dette punkt må lægges til grund. Det er nemlig under forhandlingerne ved Domstolen og ved talmateriale fremlagt af Kommissionen godtgjort, at det ud fra objektive forhold såsom stigningen i indførslerne til priser under fællesskabspriserne kunne fastslås, at der forelå en alvorlig forstyrrelse eller en trussel om en alvorlig forstyrrelse af Fællesskabets marked for tørrede druer.

26 Det bemærkes, at det ikke er nødvendigt herved at undersøge, om tørrede druer med undtagelse af »korender«, i visse henseender kan inddeles i flere kategorier, således som sagsøgeren i hovedsagen har gjort sig til talsmand for. Det fremgår nemlig af sagens akter, at de omtvistede foranstaltninger er truffet ud fra den betragtning, at de forskellige sorter af tørrede druer, med undtagelse af »korender« i almindelighed er substituerbare i deres anvendelse.

27 Det er imidlertid ikke påvist, at denne antagelse er forkert. Såvel forordningerne om den fælles markedsordning for denne sektor som Den Fælles Toldtarif sondrer alene imellem »korender« og andre tørrede druer; blandt sidstnævnte foretager de nævnte bestemmelser navnlig ingen differentiering mellem lyse svovlede sultana-rosiner og lyse usvovlede sultana-rosiner.

28 Sagsøgeren i hovedsagen har ligeledes anført, at selv om der havde været en forstyrrelse af Fællesskabets marked for tørrede druer, beroede denne på interne forhold i Fællesskabet og navnlig akkumuleringen af fællesskabsstøtte og ulovlig national støtte, som fremkaldte en produktionsforøgelse og en kunstig prisstigning, samtidig med at lagerstøtten forhindrede afsætningen af denne produktion.

29 Hertil bemærkes, at dette anbringende, selv om det skulle være begrundet, ikke kan rejse tvivl om anvendelsen af beskyttelsesforanstaltninger under hensyntagen til det ovennævnte anførte om den af indførslerne fremkaldte forstyrrelse.

30 Det fremgår heraf, at sætningsleddet »på grund af indførsel« i artikel 14 i forordning nr. 516/77 og artikel 1 i forordning nr. 521/77 må fortolkes således, at det er tilstrækkeligt, at indførslerne er en af de faktorer, som har fremkaldt forstyrrelsen, men ikke nødvendigvis hovedårsagen. I det foreliggende tilfælde er udstedelsen af Kommissionens forordning nr. 2742/82 baseret på konstateringen af, at indførslerne faktisk var en af de faktorer, som havde fremkaldt den alvorlige forstyrrelse af det fælles marked for tørrede druer. Da det ikke er godtgjort, at denne konstatering er forkert, kan gyldigheden af den omhandlede forordning ikke anfægtes heraf.

Femte spørgsmål

31 Den nationale rets femte spørgsmål er, om den i artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 2742/82 fastsatte minimumspris er gyldig henset til dens begrundelse og de kriterier, som er opstillet for dens beregning.

32 Sagsøgeren i hovedsagen har anført, at den i nævnte bestemmelse i forordning nr. 2742/82 fastsatte minimumspris i strid med Traktatens artikel 190 ikke er tilstrækkelig begrundet. Den er endvidere heller ikke fastsat efter objektive kriterier, hvorfor der foreligger magtfordrejning. Artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 2742/82 er således ugyldig på grund af manglende begrundelse og magtfordrejning.

33 Kommissionen har anført, at minimumsprisen, således som den er fastsat i forordning nr. 2742/82, som ændret ved artikel 1 i Kommissionens forordning nr. 3099/83 af 3. november 1983 (EFT L 302, s. 19), udgør forskellen mellem den fastsatte minimumspris for fællesskabsproduktion af tørrede druer med tillæg af forarbejdningsomkostninger og produktionsstøtten. En sådan fastsættelse af minimumsprisen ligger ifølge Kommissionen inden for dens skønsmæssige beføjelse.

34 Disse bemærkninger må sammenholdes med tredje og fjerde betragtning i forordning nr. 2742/82, hvorefter »sigtet med beskyttelsesforanstaltningerne bør være at udelukke, at indførte tørrede druer sælges til unormalt lave priser«, hvilket kan »opnås ved, at der indføres en minimumspris, der skal overholdes ved indførsel til Fællesskabet«. Henset hertil er den i den omhandlede forordning fastsatte minimumspris tilstrækkelig begrundet. Det forhold, at forordningen ikke angiver de kvantitative faktorer, som danner grundlaget for minimumsprisens beregning, kan ikke gøre dens begrundelse utilstrækkelig. Den ovennævnte begrundelse angiver i øvrigt de objektive faktorer, hvorfor indsigelsen fra sagsøgeren i hovedsagen, som påstår, at der er tale om magtfordrejning, ikke er begrundet.

35 Det fremgår heraf, at den i artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 2742/82, som ændret ved artikel 1 i forordning nr. 3099/83, fastsatte minimumspris ikke er ugyldig.

Tredje spørgsmål

36 Den nationale rets tredje spørgsmål er, om den omhandlede forordning er ugyldig på grund af manglende bemyndigelse eller rettere sagt, om Kommissionen i henhold til artiklerne 13 og 14 i forordning nr. 516/77, jfr. artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 521/77, og artikel 155 i EØF-Traktaten, var berettiget til at indføre en udligningsafgift, når indførslen skete til priser under minimumsprisen.

37 Sagsøgeren i hovedsagen har anført, at udligningsafgiften er ulovligt opkrævet, fordi artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 521/77, jfr. artiklerne 13 og 14 i forordning nr. 516/77, hverken direkte eller indirekte bemyndiger Kommissionen til at indføre en sådan afgift.

38 Det bemærkes hertil, at artikel 14 i forordning nr. 516/77, som i stk. 1 fastsætter, at der kan træffes passende forholdsregler for samhandelen med tredjelande i tilfælde af alvorlig forstyrrelse af fællesmarkedet eller trussel om en sådan forstyrrelse, ikke udelukker, at der indføres en udligningsafgift som en beskyttelsesforanstaltning til imødegåelsen af en sådan situation.

39 For så vidt angår artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 521/77 bemærkes, således som Domstolen har udtalt i dom af 11. februar 1988 (National Dried Fruit Trade Association, 77/86, Sml. s. 757), at denne forordning ganske vist ikke indeholdt en udtrykkelig bestemmelse om indførelse af en udligningsafgift, men heraf følger ikke, at en sådan foranstaltning ikke kunne træffes. Det må tværtimod lægges til grund, at eftersom den nævnte forordning hjemlede helt eller delvis suspension af indførslerne, var Kommissionen bemyndiget til at indføre en ordning, der virkede mindre stift, nemlig en minimumspris med udligningsafgift. Det bemærkes i denne forbindelse, at Domstolen i dom af 12. april 1984 (Wünsche, 345/82, Sml. s. 1995) udtalte, at da Kommissionen kan træffe beskyttelsesforanstaltninger, som medfører en total udsættelse af indførslerne fra tredjelande, er den så meget desto mere berettiget til at anvende mindre restriktive foranstaltninger.

40 Det følger heraf, at artikel 14 i forordning nr. 516/77, jfr. artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 521/77, skal fortolkes således, at Kommissionen var berettiget til at indføre en udligningsafgift i det tilfælde, hvor indførslen skete til priser under minimumsprisen.

Fjerde spørgsmål

41 Med det fjerde spørgsmål rejser den nationale ret under hensyn til artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 521/77, jfr. artiklerne 13 og 14 i forordning nr. 516/77, det problem, om forordning nr. 2742/82 er gyldig, for så vidt den for udligningsafgiften fastsætter et fast beløb, som overstiger forskellen mellem minimumsprisen og indførselsprisen.

42 Sagsøgeren i hovedsagen har anført, at indførelsen af en udligningsafgift med et fast beløb er i strid med proportionalitetsprincippet, idet der ikke herved tages hensyn til den faktiske forskel mellem minimumsprisen og indførselsprisen, hvorfor en sådan udligningsafgift er ugyldig.

43 Kommissionen har derimod anført, at det af hensyn til afgiftens præventive og udlignende virkning var nødvendigt ikke at differentiere denne afgift efter indførselsprisen men at fastsætte den til et forudfastsat beløb, som var beregnet således, at det dækkede forskellen mellem den laveste pris på verdensmarkedet og minimumsprisen.

44 Hertil bemærkes, som Domstolen udtalte i sin dom af 11. februar 1988 (ovennævnte National Dried Fruit Trade Association), at selv om en udligningsafgift i princippet ikke er ugyldig, ene og alene fordi den er fastsat med en fast sats, afhænger dens gyldighed af en række forhold, f. eks. prisen på de foretagne indførsler eller nødvendigheden af at opnå den tilsigtede virkning.

45 I denne dom fastslås, at formålet med udligningsafgiften er at sikre overholdelsen af minimumsprisen og dermed af princippet om fællesskabspræferencen i forbindelse med handelen med tørrede druer, bortset fra korender; formålet er ikke at ramme den erhvervsdrivende, der har importeret til en pris under minimumsprisen

med en økonomisk sanktion. Indførelsen af en udligningsafgift med én fast sats, der opkræves selv i tilfælde af en ganske lille forskel mellem importprisen og minimumsprisen, virker som en økonomisk sanktion, og Kommissionen har ikke godtgjort, at en sådan ordning er nødvendig for at nå formålet med forordning nr. 521/77.

46 Det fjerde spørgsmål må derfor besvares således, at Kommissionens forordning nr. 2742/82 af 13. oktober 1982 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af tørrede druer, med senere ændringer, er ugyldig, for så vidt den indfører en fast udligningsafgift, hvis sats er lig med forskellen mellem minimumsprisen og den laveste pris på verdensmarkedet.

Sagens omkostninger

47 De udgifter, der er afholdt af den græske regering samt af Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der ved kendelse af 13. oktober 1986 er forelagt af Finanzgericht Düsseldorf, for ret:

1) Gennemgangen af de forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens forordning nr. 2742/82 af 13. oktober 1982 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af tørrede druer, med senere ændringer, for så vidt som forordningen fastsætter en minimumspris samt en udligningsafgift, som opkræves i tilfælde, hvor importprisen på tørrede druer hidrørende fra tredjelande ligger under den fastsatte minimumspris.

2) Kommissionens forordning nr. 2742/82 af 13. oktober 1982, med senere ændringer, er ugyldig, for så vidt den indfører en fast udligningsafgift, hvis sats er lig med forskellen mellem minimumsprisen og den laveste pris på verdensmarkedet.

Due Koopmans

Bahlmann Kakouris O'Higgins

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. juli 1988.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

O. Due
Formand for Sjette Afdeling